

„Не му се стоело въ кжши. А колибката имъ била отъ пръстъ. Отгоре лежали дебели снѣжни преспи. На кокичето се стѣгало сърцето въ задушната колиба. Искало му се да подаде глава навънъ. То току думало на сестрицитѣ си:

„— Хайде да поизлѣземъ за малко навънъ! Какъ ви се не стѣга душата тукъ!

„ Теменужката казвала :

„— Не ми се излиза още, сестрице. Спи ми се. Рано е. Да почакаме шъркелитѣ. Когато видимъ да мине шъркелъ надъ гората, ще излѣземъ.

„А лалето думало:

„— Какво ли пѣкъ ще правите — да излѣзете? Я си стойте тукъ, на топло. Азъ не излизамъ, докато се не раззелени хубаво гората.

„Тогава кокичето казало на брата си:

„— Минзухарче братче, изведи ме малко навънъ отъ колибата. Слънце ми се иска!

„Минзухартъ обичалъ много сестрицата си, но се боялъ, да не би да я слети зло, ако я изведе, та ѝ рекълъ:

„— Почакай още нѣкой день и другъ, сестрице! Зълъ вѣтъръ върлува низъ горитѣ. Кого кжде види, обръща го на ледъ. Страхъ ме е, че и насъ ще вледени, ако ни срещне. Да почакаме.

„Ала на кокичето се не чакало. На другата заранъ то видѣло, че отвънъ грѣе слънце и снѣгътъ почва да се топи.

„— Време е, — рекло си то.

„И, додето братъ му и сестритѣ му спѣли, то излѣзло изъ колибата. Поозърнало се: жива душа нѣма въ гората. Сърцето му се свило отъ страхъ, но не му се искало да се върне въ кжши. Слънцето го гледало право въ очитѣ и му думало:

„— Момиченце, кокиченце, ела по-насамъ! Момиченце, кокиченце, ела по-насамъ!

„И кокичето вървѣло къмъ слънцето. Но колкото върви, толкова по-далекъ отива слънцето — и все го мами да отиде при него. Изминало гората, стигнало до едно поле. А полето — цѣло въ снѣгъ. Кокичето се сепнало и рекло да се върне. Ала изгубило пжтя. Накжде сега?